

Gonosz manók rajzása

„Minden egészséges faj magának épít jövőt és amelyik faj hagyja, hogy a másik faj életépítésének eszközéül használja fel, megérdemli az elpusztulást.”

(Szabó Dezső)

Sokakat meglepett talán az a rikácsoló hisztéria, ami a Rákosi-Róth Manót megidéző országgyűlési alelnöknőnket körülvesz az azok részéről, akik máig nem voltak hajlandók szembesülni mostoha históriánk közelmúltjával, annak jelenkori tanulságaival és bűnöseinek el nem évülő felelősségével.

Azzal, hogy mai kártevőink is zömmel ugyanabba a „hagyományos” klánba tartoznak, amelynek előző generációi szolgáltatták mindkét kommunista diktatúra vezérkarát és terrorkülönítményeit – a nyilasokét talán csak azért nem, mert nem kellett nekik – kitermelték a Károlyit is hatalomba segítő, országvesztő galileista felforgatást és azóta is szervezői minden magyarelles lélekmérgezésnek, chartázásnak, másságos bomlasztásnak.

De megbánást, megkövetést még nem kaptunk, hacsak nem tekintjük annak az Est-lapok tulajdonosának, Vészi Józsefnek egykori beismerését: „Magyarországot nem „a” zsidók, de zsidók tették tönkret. Ötszáz zsidó! Ezt én mondom, aki magam is zsidó vagyok!”

Persze, ez akként is igaz, ahogy a jeruzsálemi héber egyetem nemrég elhunyt professzora mentegőzött: sok zsidót terrorizálnak szélsőséggé a „cion-fasiszták”. (Alkalmadtán liberális beosztásban is.)

Ez az önsorsrontó, megfélemlítő intellektuális erőszak belső ügyük is maradhatna, ha nem támadná meg, nem émelyítene lépten-nyomon a befogadó közeget is.

„A szabadelvű magyar zsidóság kívánja stílusban és gondolatilag »asszimilálni« a magyarságot.”

(Csoóri Sándor)

Kapard meg az orosz, és előbújik a tatár! – mondja egy francia bölcelem.

De mondhatnánk mi is: kapard meg a „svájcsapkázót”, a „bőgatyázót”, a pimaszul „magyaristát”, „szarból jövő mélymagyarokat” emlegetőket, az idegen törekvések ágenseit, a magyar érdek semmibevevőit, a közvagyon felelőtlen dézsmálóit, s ki bújik elő? Egy Kiss János, egy Landeszmán, egy Spiró, egy Eörsi, egy Konrád, egy Petri,

a posztmodern, alternatív írószereget és tocsikok, kunosok, Dunai, Suchman, Bokros, zemplénik se-regestül... mindenütt ők, a kultúránkat, erkölcsünket, hírünket, öntudatunkat rombolók. Honnan vesz az indulatot, merészséget, perfídiát hozzá? A mi gyávaságunkból netán? Hiszen másutt ilyen fokú agresszivitásra nem merészkednek!

S honnan a kettős mérce, a felháborodás, ha védekezünk? A numerus clausust ők is alkalmazták! Sőt, kapcsolataik, klientélájuk révén a numerus nullust is a legkíméletlenebbül, még az őslakosok és a befogadók ellen is. Ki a kirekesztő hát és ki a rasszista? (Nézzük meg a sajtónkat!) Elterjedt szlogen, hogy a tv-vitaműsorok, ankétok képernyőjén négy-öt manó dicsér egy hatodikat. Csak a létszám változik!

„Népem szerencsétlensége abból ered, hogy sem megállni, sem a határokat betartani nem képes addig, amíg túl késő nincs rá.”

(Stefan Zweig)

Milovan Djilas írja *Találkozások Sztálinnal* című dokumentumkönyvében: „A magyar központi bizottság köztudomásúan csaknem kizárólag zsidó emigránsokból állt. Ez fölkelte bennem a gyanút, hogy a szovjet kormánynak burkolt antiszemitizmusa ellenére, Magyarországon jól jöttek a zsidó pártvezetők, mert gyökértelenek voltak, így még inkább függtek a SZU akaratától.”

Ezt a gyökértelenséget, janicsárságra-termettséget látta meg Djilas is. – Hátha még ismerte volna Kornis Mihály tűzrőlpattant megnyilatkozását: „Ha tudnák (mármint a magyarok), hogy mennyivel jobban gyűlöljük mi őket!” S ha ismerné a történelmünket: hogy már a törököknél is kiváltságosak voltak, mert őket is, mint minden megszállónkat, leigázónkat kiszolgálták – ellenünk.

Voltak adószedők és zsaroló bankárok, kincstárnokok, Fortunatusok és Bach Sándorok, népbiztosok és Lenin-fiúk, vörösörök, ávosok és vérbírák, haynauk, kunbélák, gerő-singerek és a többi megszámlálhatatlan gönc a magyar nép hátán.

„Nincs azon törvény, melynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná, valamint

nincs az a család, nincs egy tolvajlás, mely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra ne talál-na... S ha a veszedelmes népnek a civilisálá-sát – vallása, szokása, természete továbbra is lehetlenné teszik –, ha a jelenvaló korba még sokáig fog köztünk fetrengeni, a föld-művelő népnek végpusztulását kikerülni le-hetetlen lesz.”

(Kossuth Lajos)

Következik-e vajon ez abból az ellenséges „másságból”, amivel mindenkor viseltetnek ve-lünk szemben?

S hogy milyen „gyümölcsözően” burjánozhat ez a gyökértelenséges gyűlölet egy ennyire „befoga-dó”, disztingválásra képtelen táptalajon, mint a miénk, arra jó példa az 1933. évi országos bűnözé-si statisztika, amikor még hivatalosan nyilvántar-tották a bűnelkövetők vallását is.

Miközben az izraeliták országos arányszáma 5,1% volt, az állam- és társadalmi rend elleni büntett és vét-ség miatt elítéltek közt arányszámuk elérte a 22,8%-ot. A hamis vád miatt elítéltek 15%-a tartozott közéjük, az uzsorások 37%-a volt zsidó, az árdrágítók 37,5%-a, a sajtótörvény ellen vétőknek pedig 47,7%-a, országos arányszámuk hét és félszerese!

„Aki a zsidókat megszámlolja, bűnt követ el.”

(Talmud)

Azért haragudnának tehát a származáskutatók-ra, a névelemzőkre, mert kiderülhetne, hogy a nemzetellenesek, a társadalom élösködői, gyűlö-lőink között milyen elsőprő többséget képvisel-nek? A kutakodók legtöbbször rossz ügy szolgálá-tában lenne rájuk?

Ezt leplezni volt hivatott a rejtekezés, kódosítás régi fogása. A mindenféle névváltoztatás felszínes-ségére, formális voltára és megtévesztő szándéká-ra bizonyosság Bors Jenőnek, az ORI volt vezérének HVG-beli nyilatkozata is, aki arra a kérdésre, hogy miért változtatta nevét Birmannról Borsra, nem azt válaszolta, hogy mert evvel is a magyarságot akartam bizonyítani, hanem magabiztos nyíltság-gal: „1951 lehetett, amikor egy Rákosinak átadott elő-terjesztésben említettek, s ő megüzente, hogy az a gye-rek változtassa meg a nevét, ilyen névvel nem lehet a mozgalomban működni.”

Hogy náluk a névváltoztatás milyen régi és be-vett gyakorlat volt, arra bizonyosság Mária Terézia utasítása udvari kancellárjának: „A jövőben egyetlen zsidónak se – legyen bármilyen nevű – szabad meg-en-gedni a betelepülést az én írásbeli engedélyem nélkül. Nem ismerek az országra gonoszabb pestist, mint ez a

náció... ezért távol kell tartanunk őket, sőt csökkentenünk kell számukat.”

Nos, kazáréknál a „működéshez”, a karrierhez szükséges álarc volt csak a névváltoztatás. Ami azért volt átéjtés, becsapás, mert nem jelentett sem-miféle katartikus változást, azonosulást a nemzeti-séget sugalló névvel – amint az természetes lett volna. És csak a Jókaihoz hasonló lelkes romanti-kusokat téveszthette meg.

A színész maszkja volt az új szerephez. Az elve-gyülés lehetősége, az ügyeskedő vagy akár a szél-hámos megtévesztő kelléke.

A temesvári temetőben láttam családi kriptán ilyen árulkodó „színlapot”. A generációk haszon-leső alkalmazkodását az impériumváltozásokhoz: a nagyapa még Braun, a fiú Barna, az unoka Bru-naru. A dédunoka talán Brown lesz vagy Li Cseng? És tartozott-e egyik névhez valamelyik is?... Akárcsak Aczél-Appel György!

A rejtekezésnek ezt a rítusát felismerte és be is mutatta Szabó Dezső: „Egy közepes ítéletű ember ül egy világfürdő sétányán – írja –, hol összetorlódik a vi-lág mindenféle népe. Egész bizonyos, hogy ezer esetből legalább kilencszázban megmondja a jelenlevőkről, me-lyik angol, melyik olasz, német, svéd és ezer esetben mondja meg ezer esetről, hogy melyik zsidó. A külön-b-ség csak az, hogy ezt a megállapítást a francia, az angol, a svéd stb. nem fogja antigallicanizmusnak, antibritiz-musnak, antisvédizmusnak nevezni. A zsidó pedig anti-szemitizmusnak nevezi... Sajátos tudományos jelenség volna az, ha antiretekizmus bűnébe esnék, ahányszor egy reket felismernék reteknek, vagy ha azt állítanám, hogy retek van és fel lehet ismerni a kókuszdiók, naran-csok és birsalmák közt.

Miért teszi: igen érthető. Mert éppen ezt az ősi, világalomra törő fajiságot akarja eldugni a nem-zetek szemé elől. Ezért bújik a nagy E-vel írott Em-ber, a nemzetközi testvér, proletár, szocialista, kommunista, polgár... stb. nevek alá. És ezért veszi leleplezésnek és antiszemitizmusnak, ha minden rossz árnyalat nélkül, a felismerés egyszerű tényé-vel mondod: te zsidó vagy!”

Ahogy az Országgyűlés alelnöknője is merészel-te!

Megnevezett egy tömeggyilkost. Ám az retek volt, s ő felismerte. Be is mondta a „rendszer-tani” nevét. Erre tört ki az alpári kravál, mert az utód-párt és környéke rasszista minősítőit kellemetlen igazságokra emlékeztette.

Számukra ugyanis, mintha a priusznál is fonto-sabb lenne az anyakönyvi kivonat. A származás! Az határozza meg a cselekedetek, a bűnök minősí-tését! A kreol bőr, a manóság nem is szerepelhet a bűnügyi krónikákban, mert bizonyos nem kívána-tos következtetésekre ragadtathat. Ott csak a ma-gyaroknak, a bógatyásoknak van helyük. Külön-

ben megroggyannának a liberális agyzápolmányok következtetései a másásgról. *Egy Manó nem lehet bűnös, csak áldozat. Ha mégis, ennek nincs hírértéke. Ha egy retekéről megállapítom, hogy pudvás, akkor nem a retekkel van baj, de én vagyok antiretekista!*

Tanultuk a Szent Históriaban, hogy: Első és második Nabukodonozor, Cyrus és a rómaiak pusztították a zsidókat, akik minden fejedelem ellen pártot ütöttek, de a rektor nem mutatta meg a zsidók természetében nyomorúságuk okait."

(Moldova György)

S most Manó a vádlottak padján? S utódai, gazemberségének haszonélvezői?

Ezért hát a nagy kravál! Pedig itt csak arra törént volna utalás, hogy az utódpártnak nincs joga az erkölcsbíró szerepét játszani, mert ha vállalta az előd ebül szerzett vagyonát és pozícióit, akkor egyúttal örökölte a felelősséget is a horrorért, a rablás bűneiért, minden embertelenségért.

S hátha odafejlődnének a dolgok, hogy megérlelik a felismerést: ha vállalják a Tanácsköztársaságot, padláslesöpröket, pufajkásokat, ez olyan törést jelentene a magyarság történelmi hivatásának folytonosságtudatában, ami vállalhatatlan. Azonosulást jelentene egy olyan jöttment, komprádor csőcselékkel, amely gyökértelenségével, agreszív hatalomvágyával előidézője volt sok múltbeli s jelenkori szerencsétlenségünknek, de saját hányattott sorsának is.

Ha ama kazár földönfutókat nem engedi be a tétet, szabadelvű Tisza Kálmán, s ugyanúgy lezárja a határt, mint Ausztria és Moldova, akkor nincs se őszirózsás, se tanácsforradalom, nincs, aki szétugrassa a határaink védelmére szervezkedő hadsereget, nincs aki hátba támadja a székely hadosztályt, nincs Trianon, nincs fogadókészsége és nincs ügybuzgó vigéchada a vörös felforgatásnak. Úgy vonul át rajtunk is a kommunizmus, mint az osztrákokon, nyomot sem hagyva a lelkekben. Hiszen Kun Béla népbiztosi falkájának egyetlen magyar résztvevője akadt (Garbai), aki a néphumor szerint arra kellett, hogy legyen, aki szombaton is aláírja a halálos ítéleteket.

Aztán a másodszeri tombolásukat is megúszták – a Róth-gárdában is hány magyar volt? S bár mi voltunk az egyetlen tengelyszövetséges állam*, ahol a megszállásunkig – tehát szuverenitásunk elvesztéséig – menedéket lelt minden nációbeli üldözött, *nem a megmenekültek háláját tartják számon*

erkölcsi bankszámlánkon, de még mi fizetünk nekik jóvátételt! Nem is keveset és véget nem érően! A helyett, hogy ők fizetnének a valahai menedékért, amiért sok magyar honvéd és csendőr kockáztatta az életét – lásd a budapesti gettó védelmét –, s még az utolsó csatlós címét is elnyertük! Amely jóvátételt egyébként a többi volt „csatlós” állam nem vállalta. Bizonyára azért, mert ők saját kezűleg végezték a „munkát”, nem bízták a Gestapóra.

Ha vannak a balekségnek fokozatai, nem mi visszük el a pálmát?

Kérdezhetnék a liberók: nem volna műhiba egy ilyen sikeres csapatot feloszlatni? Hogy büntudat vagy szégyenkezés? Ugyan! Nem a siker számít? A magyaroknak úgyszem fog feltűnni – s ha igen, akkor se merik szóvá tenni –, hogy ez a team, bármilyen furcsa összetételben is, mindig együtt van. S mindig vannak külföldi megbízóik. Ahogy egykor Sztálin s a KGST, most a Világbank, a B'nai Brit, a Zsidó Világszövetség és Palmer, Lantos, Lauder... Akik eddig a háttérből rángatták a szálakat. Most ők lettek a kirakatemberek...

„...mozog a társadalom testében az az ejtőernyős csapat, amelyik szükség szerint hol Galilei-kör, hol polgári liberális gondolkodók folyóirata, majd Kun Béla és Szamuely Tibor gyilkos terrorlegényei lépnek elő, majd moszkovita emigráció lesz belőlük, akik Bécsben és Berlinben székelnek, majd itt-hon pártolják halálra József Attilát. Ez a csapat mindig változó alakban, mindig elítéli az előzőt, miközben folytatja, s ezzel ott van minden nagy társadalmi változásban.”

(Csurka István)

Ám mi van, ha mégis szemet szúrna, ha megelégnénk, hogy nini, hiszen ezek egy húron pendülnek, csak bennünket etetnek az ellentéteikkel? Hogy lehetne egyébként szolidáris Róth Manóval Pető vagy Szekeres? Diktátorral a demokrata? Ha ugyan... Miért védi a liberális, a szociáldemokrata a parancsuralmist? Milyen mindent „überelő” titkos közösség, brancsbeliség fúzi össze őket?

Milyen végcélra törnek, amely felé útban, csak eszköz a proletárdiktatúra éppúgy, mint a szabadelvű polgári népuralom, a tervhivatal éppúgy, mint a tőzsde.

S mi a beteljesedés? A falanszter vagy a Dávid királysága? Ami talán mindegy is nekik, egy a fontos: hogy ők tartsák a kormánykereket, ők uralkodjanak!...

*Amely tengelyszövetség nem volt kárhóztatandóbb a szovjet szövetségnél!

Átejthetőségünkre jellemző az a valamikori meggyőződésünk, hogy Aczél Györgyöt dörzsölt ateista-marxista ideológusnak hittük. S mi derült ki róla egy baráti csevely kapcsán? Hogy 90-ben nem az MSZP-re, de az akkor legélesebben anti-kommunista SZDSZ-re szavazott, mielőtt Izraelbe távoznán, visszatért volna ősei hitére. Hogy egész működése másodállás volt. Hogy *magyargyűlölete nem marxi, de cion-fasiszta gyökerekből táplálkozott?*... Szabó Dezső kimondja: *„A hazai és a világszidóság szigorúan faji szempontokból intézi életét. Eredmény: a hazai zsidóság óriási gazdasági, vagyoni, sajtó- stb. fölénye és az alig 15 milliós zsidóság világhatalmi helyzete.”*

„Magyarországon nagyon nehéz nem antisemitának lenni, különösen annak, aki szellemi mezőkön próbál valakivé lenni.”

(Veres Péter)

Felháborodnak liberál-farizeusaink, ha a nevet cseréltnek előző nevét is feltüntetik, mint tették ezt most Róth Manó kapcsán. Ám milyen érdekes, hogy *senkinek se jutna eszébe Petőfi-Petrovicsot mondani. Nyilván, mert az ő magyarságában, névváltoztatásának őszinteségében senki se kételkedik.*

Pedig Radnótit sértenénk meg, ha nem különítenénk el őt „tőlük”. Mint Petőfit, őt se emlegeti senki a „másik”, volt nevén. Az nem is köztudott. Őt elfogadtuk közülünk valónak, magyarnak, mert ő az akart lenni, és bizonyított. Ez a név rang, amit a Péter-Eisenberger Gábor-Benjámink soha nem fognak megérdemelni. Bizonyosság ez, hogy elfogadjunk mindenkit, aki őszintén megvall bennünket és közénk áll. De akik ezt nem is igénylik?...

Hiába tekergetjük akármilyen serényen a holocaust imamalmát, nem fog az több rokonszenvet csiholni irántuk, ha nem vetnek számot azzal, hogy voltak itt bizony Róth – helyesen: Rosenfeld – Manók, Kun-Kohn Bélák, *akiket igenis meg kell bé-*

lyegeznünk híveikkel és mindazokkal együtt, akik ma is valamiféle közösségben érzik magukat velük. Annál inkább, mert vannak köztünk ma is bocsánatot nem kért Hornok és Petők!

S az emberek hajlamosak az általánosításra! Ha tíz vegetáriánus közül nyolc szőke volna, nem okkal mondanák-e, hogy a vegetáriánusok szőkek? Az eltérés csak kivétel! S ha a kullancsoknak 3%-a közvetíti az agyvelőgyulladást, nem joggal mondjuk-e, hogy nem minden kullancs fertőz ugyan, de minden fertőzés kullancstól származik. S nem joggal óvatoskodunk-e „a” kullancsoktól?... Minden kullancstól, mert a fertőzőképesség rejtett. S ki mondhatná felelősen, hogy ne általánosítsunk? Talán az Úrjézus is általánosított, amikor *„így szólt azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: a ti atyátok az ördög, tőle származtok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni.”* (János 8, 31, 44)

Igaz volna hát, amit egy erdélyi újságíró vallott – ő ezt a kiközösítés anatómiája nélkül megtehetete –, hogy ugyan nem minden ellenségünk a más-ság megvertje, de minden más-ságos a potenciális ellenségünk.

S igaza volna a jeles MSZP-s honatyának, aki azt írta a *Népszabadságban*, hogy a társadalmunkban húzóó frontvonalnak ma is a régi népi-urbánus – vagyis tolvajnyelven a magyar-zsidó – ellentét a meghatározója?

Miért kellene Stefan Zweig rémlátását sokadszorra igazolni? Nem kézenfekvőbb lenne, ha megszívlelnénk az amerikai mondást: ha nem szereted, hagyd ott!?

Most van hova alijázni, s ott szükség is van minden belevaló, öntudatos kibucnikra! Mielőtt még kijózanodnánk más-ságimádó balekségünk-ből! Ha csak nem valóban a viláгурalom a cél, s nem kívánnának Pannóniából is Palesztinát csinálni!

Mert akkor valóban túlmentek minden határon, s elkésett minden békés megoldás!

Dr. Bogdán Emil